

(ପ୍ରବାସ କ୍ଲାସରେ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ମାତେଶ୍ୱରୀ ଜୀତଙ୍କର ମଧୁର ମହାବାକ୍ୟ)

ଗୀତ:- ସ୍ୱହ ମେରା ଛୋଟାସା ସଂସାର ହେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର, ବେହଦର ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ଯେଉଁ ବାସ୍ତବିକ ସ୍ଥିତି ଥିଲା ତାହା ବର୍ତ୍ତତମାନ ବଦଳିଯାଇଛି । ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମା ସର୍ବଦା ଗୋଟିଏ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଛି । ଆତ୍ମା ଯଦିଓ ଅନାଦି କିନ୍ତୁ ତା’ର ସ୍ଥିତି ବଦଳୁଛି, ସମୟର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅନୁଯାୟୀ ତା’ର ସ୍ଥିତି ବଦଳିଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ତ’ ଅନାଦି, ଅବିନାଶୀ, କିନ୍ତୁ ସିଏ ଯେପରି କର୍କ୍ଷ କରୁଛି ସେହିପରି ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛି । ତେବେ ଏଥିପାଇଁ ଅଭିନୟ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ବାସ୍ତା ଅଟେ । ତେବେ ବାବା ବର୍ତ୍ତତମାନ ସବୁ ଆତ୍ମାତ୍ମକ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ’ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝିପରେ ଅଛି ଯେ ଆତ୍ମାର ପିତା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ।

ଯଦି ଆମେ ତାତ୍ତ୍ୱକୁ ପିତା କହୁଛେ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଆମେ ତାତ୍ତ୍ୱକର ସନ୍ତାନ ହେଲେ, ଏମିତି ତ ନୁହେଁ ସିଏ ପିତା ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ଆମେ ମଧ୍ୟ ପିତା ଅଟୁ । ଯଦି ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯିବ ତେବେ ଆତ୍ମାକୁ ପରମପିତା ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ । କିନ୍ତୁ ପିତା ଏବଂ ପୁତ୍ରର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାତ୍ତ୍ୱକୁ ପିତା କହିବା ଶୋଭା ପାଉଛି । ଯଦି ଆମେ ସମସ୍ତେ ପିତା ହୋଇଯିବା ତେବେ ପୁଣି ପିତା ଶବ୍ଦ କହିବ କିଏ! ନିଶ୍ଚିତ ପୁତ୍ର ଓ ପିତା ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି । ପିତା କହିବାର ସମ୍ବନ୍ଧ ପୁତ୍ର ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୁତ୍ରର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ହିଁ ପିତାର ସମ୍ବନ୍ଧ ଆସିଥାଏ । ତେଣୁ ତାତ୍ତ୍ୱକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ଏବେ ସେହି ପିତା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମର ଯେଉଁ ସ୍ଥିତି ରହିଛି ଏବଂ ତୁମର ପୁରବରୁ ଯେଉଁ ସ୍ଥିତି ଥିଲା, ସେଥିରେ ବହୁତ ପରତେବ ରହିଛି । ଏବେ ମୁଁ ତୁମର ସେହି ପରତେବକୁ ଦୂର କରାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ବାବା ତୁମକୁ ଜଞ୍ଜାନ ଦେଇ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମର ଯେଉଁ ବାସ୍ତବିକ ସ୍ଥିତି ଥିଲା, ଏବେ ସେହି ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଅ । ତେବେ ସେହି ସ୍ଥିତିରେ କିପରି ସ୍ଥିତ ହେବ, ତାହାର ଜଞ୍ଜାନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ତା’ ସହିତ ବଳ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍କ୍ଷ କରିବାର ବଳ ଆସିଯିବ, ନଚେତ୍ ତୁମର କର୍କ୍ଷ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବନାହିଁ । କେହି କେହି ପିଲା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଭଲ କର୍କ୍ଷ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି କିନ୍ତୁ ଜଣାନାହିଁ ମୋର କ’ଣ ହେଉଛି ଯଦ୍ୱାରା ମୋର ମନ ଭଲ କର୍କ୍ଷ ଆଡକୁ ଯାଉନାହିଁ, ଅନୟ କର୍କ୍ଷରେ ଲାଗିଯାଉଛି କାରଣ ଆତ୍ମାରେ ଭଲ କର୍କ୍ଷ କରିବାର ବଳ ନାହିଁ । ଆମର ସ୍ଥିତି ତମୋପରଧାନ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ତମୋର ପ୍ରଭାବ ଏବେ ଅଧିକ ରହୁଛି, ଯାହା ଫଳରେ ଆମକୁ ତଳକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ବୁଝି କୁକର୍କ୍ଷ ଆତ୍ମକୁ ଦଳିବି ଚାଲିଯାଉଛି ଏବଂ ଭଲ କର୍କ୍ଷ କରିବାରେ ବାଧା ଉପୁଜୁଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ମୋ ସହିତ ଯୋଗ ଲାଗାଅ ଏବଂ ମୁଁ ଯେଉଁ ଜଞ୍ଜାନ ଦେଉଛି, ସେହି ଆଧାରରେ ନିଜ ପାପର ଯେଉଁ ବୋଝ ରହିଛି, ବନ୍ଧନ ରହିଛି, ଯାହା ବାଧା ରୂପେ ସାମନାକୁ ଆସୁଛି ତାକୁ ନିଜ ରାସ୍ତାରୁ ସଫା କରିଚାଲ । ତା’ପରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍କ୍ଷ କରିଚାଲିବ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ତୁମ ଭିତରେ ସତ୍ତୋପରଧାନତାର ଶକ୍ତି ଆସିଯିବ ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ତୁମେ ପୁଣି ଅରେ ତୁମର ପ୍ରକୃତ ସ୍ଥିତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ।

ପୁଣି ଯେମିତି ଆତ୍ମା ସେମିତି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ମିଳିବ ଏବଂ ସଂସାର ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେବ । ତେଣୁ ଏଭଳି ସଂସାର ଏବେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାତ୍ତ୍ୱକୁ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା କୁହାଯାଉଛି । ବାକି ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଦୁନିଆ କେବେ ନଥିଲା ଯାହାକୁ ସିଏ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ଦୁନିଆ ସର୍ବଦା ଥାଏ ବାବା ଏହାକୁ ଏହିଭଳି ଭାବରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ନୂଆ ଦୁନିଆ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଅନୟ କୌଣସି ଧର୍ମସ୍ଥାପକଙ୍କୁ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନାକର୍ତ୍ତା ଗଢିବା ବାଲା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିଲେ, ବୁଦ୍ଧଦେବ ଆସିଲେ ସେମାନେ ନିଜର ନୂଆ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିଲେ କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆକୁ ବଦଳାଇବା ଏବଂ ନୂଆ ଭାବରେ ତିଆରି କରିବା ଏହା ହେଉଛି ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତାତ୍ମକ କାମ, ତାତ୍ତ୍ୱକୁ ବିଶ୍ୱର ସର୍ବଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ତାତ୍ତ୍ୱକର କରତବ୍ୟ ସବୁ ଆତ୍ମାତ୍ମକାରୀ ଭିନ୍ନ, କିନ୍ତୁ ସିଏ ମଧ୍ୟ ଅନୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭଳି ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରେ ଆସି ନିଜର କରତବ୍ୟ ଏବଂ ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାକି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ଅଭିନୟ ନିଜସ୍ୱ ଅଟେ, ଏମିତି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ସବୁ ଅଭିନୟ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକର, କାରଣ ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ନିଜସ୍ୱ କରମର ଖାତା ରହୁଛି, ତେଣୁ ଯାହା କରୁଛନ୍ତି ତାହା ପାଉଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ପୁଣି କେତେକ ଭଲ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଯେପରି ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ବୁଦ୍ଧଦେବ, ଇବ୍ରାହିମ୍ ଆସିଲେ, ଗାନପିନୀ ଆସିଲେ, ତେଣୁ ଯେଉଁ ଭଲ ଭଲ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସିଲେ ସେମାନେ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ କରି ଚାଲିଗଲେ । ସେହିପରି ତୁମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଜନ୍ମର ପାର୍ବତ ରହୁଛି । ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନୟ ଏକ ଧାରଣ କରୁଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକତ୍ତ୍ୱକର ଯେତେ ଜନ୍ମର ହିସାବ ଥିବ, ଆତ୍ମା ସେତିକି ଅଭିନୟ କରିବ । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ସାରା ଚକ୍ରର ରେକର୍ଡ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକି ଆତ୍ମା ତାହା ଅଭିନୟ କରୁଛି । ଏହି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦୁନିଆ

ହେଉଛି ପାର୍ଟି ବଜାଇବାର ସ୍ଥାନ, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ନାଟକ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ, ଏହାକୁ ଡ୍ରାମା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଏଥିରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଥରେ ମାତ୍ର ପାର୍ଟି ରହୁଛି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ପାର୍ଟି ମାତ୍ର ସବୁଠାରୁ ଉଚିତ । ତେବେ କେଉଁଥିରେ ଉଚିତ ? ସିଏ ଆସି ଆମର ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛନ୍ତି ।

ଏହା ହେଉଛି କରମକ୍ଷେତ୍ର, ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମା ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ କରୁଛି । ଏଥିରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପାର୍ଟି ଚାଲୁଛି କିନ୍ତୁ ସିଏ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପରି ଜନମ ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସୁନାହାନ୍ତି । ଆତ୍ମା ପରି ତାଙ୍କର କରମର ଖାତା ଓଲଟା ହେଉନାହିଁ । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ କେବଳ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାପାଇଁ ଆସୁଛି, ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ମୁକ୍ତିଦାତା କୁହାଯାଏ, ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛି ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ଗତି ସଦଗତିଦାତା କୁହାଯାଏ ।

ଆତ୍ମାରେ ମାୟାର ଯେଉଁ ବନ୍ଧନ ରହିଛି, ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି — ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଘରକୁ ନେଇଯିବା ହେଉଛି ମୋର କାମ । ତେଣୁ ସୃଷ୍ଟିର ଯେଉଁ ଅନାଦି ନିୟମ ଏବଂ କାଳଦା ରହିଛି ତାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ, ପୁଣି ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୃଦ୍ଧି କିଭଳି ହେଉଛି ଏବଂ କମ୍ କିଭଳି ହେଉଛି ତାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିଥିବ, ନା କମ୍ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ତେଣୁ ସୃଷ୍ଟିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁର ନିୟମ ରହିଛି । ନିଜ ଶରୀରର ମଧ୍ୟ ନିୟମ ଅଛି - ପରଥମେ ବାଲ୍ୟ, ପୁଣି କିଶୋର, ପୁଣି ଯୁବା ଏବଂ ଶେଷରେ ବୃଦ୍ଧ । ତେବେ ବୃଦ୍ଧ ମଧ୍ୟ ଜଳଦି ହୋଇନଥାନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶରୀରର ଅବସ୍ଥା ଆସିଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୃଦ୍ଧ କୁହାଯାଉଛି । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷର ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି ଏବଂ ତା'ର ଅନ୍ତ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି, ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତିର ନିୟମ ଅଟେ । ଏହିପ୍ରକାର ସୃଷ୍ଟିରେ ଯୁଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାର ମଧ୍ୟ ନିୟମ ଅଛି । ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ଅବସ୍ଥା ବଦଳିଥାଏ ସେପରି ପୁନର୍ଜନ୍ମର ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ବଦଳିଥାଏ । ପୁଣି ବଂଶାବଳୀରେ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ବଦଳିଥାଏ, ଏଭଳି ଭାବରେ ସବୁ ଧର୍ମର ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ପରଥମେ ଯେଉଁ ଧର୍ମ ଥିଲା ସିଏ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥିଲା, ପଛରେ ଯେଉଁ ଧର୍ମ ସବୁ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ସେସବୁର ଶକ୍ତି ଧିରେ ଧିରେ କମି କମି ଯାଉଛି । ତେଣୁ ଧର୍ମର ବିଭାଜନ ହେବା ଏବଂ ଧର୍ମର ଅବଧି ଆଦି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଛି । ଏସବୁ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ।

ସେହି ଅନୁସାରେ ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି — ଏଥିରେ ମୋର ମଧ୍ୟ ପାର୍ଟି ଅଛି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଈଶ୍ଵର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନୁହେଁ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟେ କିନ୍ତୁ ମୋର କରମ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ଈଶ୍ଵର କହୁଛନ୍ତି । ଯେମିତି ତୁମେ ଆତ୍ମା ସେମିତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା । ଯେମିତି ତୁମର ସନ୍ତାନ ତୁମପରି ମନୁଷ୍ୟ ଅଟେ, ସେଥିରେ କିଛି ଫରକ ନଥାଏ ସେମିତି ମୋର ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ମୋ ପରି ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ଆତ୍ମା, ଆତ୍ମାରେ କିଛି ଫରକ ନଥାଏ କିନ୍ତୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ବହୁତ ଅଧିକ ଫରକ ଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ସବୁଠାରୁ ଭିନ୍ନ କୁହାଯାଏ । ମୁଁ କୌଣସି ଦୈବିକ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପକ ନୁହେଁ, ମୁଁ ତ ଦୁନିଆର ରଚୟିତା ଅଟେ, ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଧର୍ମର ରଚୟିତା । ଯେପରି ସେହି ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ନିଜ ସମୟରେ କରୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମୟରେ ଆସୁଛି । ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ବିଶାଳ, ସବୁଠାରୁ ମହାନ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି - ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ତାଙ୍କୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି - ଆତ୍ମାକୁ ମାୟାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତକରିବା ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆର ଚାରା ଲଗାଇବା, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଇଂରାଜୀରେ ହେଭେନଲି ଗଡ୍ ଫାଦର (ସ୍ଵର୍ଗର ସ୍ଥାପନକାରୀ ଈଶ୍ଵର ପିତା) କୁହାଯାଏ । ଯେପରି ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ଈଶ୍ଵର କୁହାଯାଏ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଗର ସ୍ଥାପନକାରୀ ଈଶ୍ଵର ପିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସ୍ଵର୍ଗର ସ୍ଥାପକ ତ' ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ପୁରା ବିଶ୍ଵ ସ୍ଵର୍ଗ ହୋଇଗଲା ନା, ସ୍ଵର୍ଗ କୌଣସି ଧର୍ମ ନୁହେଁ । ସେହି ବିଶ୍ଵର ସ୍ଥାପକ ବାବା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ, ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ରହିବ, ତତ୍ତ୍ଵ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଗର ସ୍ଥାପନକାରୀ ଈଶ୍ଵର ପିତା କୁହାଯାଏ ।

ଦ୍ଵିତୀୟ କଥା — କହିଥାନ୍ତି ଈଶ୍ଵର ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ସତ୍ୟ କ'ଣ ଏବଂ ଈଶ୍ଵର କେଉଁ କଥାରେ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ? ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାର କଥା । କେତେକ ଭାବୁଛନ୍ତି — ଯିଏ ସତ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି ସିଏ ହିଁ ଈଶ୍ଵର ଅଟନ୍ତି । ଈଶ୍ଵର ଅର୍ଥ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ବାସ୍, ସତ୍ୟ କହିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ନା, ଈଶ୍ଵର ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତିର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଈଶ୍ଵର ଆସି ସବୁ କଥାର ସତ୍ୟ ରହସ୍ୟ ଖୁଣ୍ଟାଉଛନ୍ତି, ସତ୍ୟ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଭିତରେ ସତ୍ୟତା ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ତ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଏ । ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଆନନ୍ଦର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ସବୁକିଛି ଜାଣିଛନ୍ତି... ତେବେ ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ କିଛି ବିଶେଷ କଥା ଜାଣିଥିବେ ନା! ତେବେ ତାହା କେଉଁ କଥା ? ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଅମୁକ ଚୋରି କରିଲା ତାହା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଜଣା । ଯଦିଓ ସିଏ ସବୁକିଛି ଜାଣୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଏହି ମହିମା ଏଥିପାଇଁ କରାଯାଇଛି ଯେ ଆମର ଦୁନିଆ ଯାହା ତଳକୁ ଖସିଯାଇଛି ତାହା କିପରି ଉଠିବ, ଏହି ଚକ୍ରର କଥାକୁ ସିଏ ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଜଣାଅଛି । ତେଣୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ମନୁଷ୍ୟର ମହିମାଠାରୁ ଭିନ୍ନ କାରଣ ସେ ଜାଣିଥିବା କଥା ବା ଜ୍ଞାନ ସବୁଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ମନୁଷ୍ୟର କେବଳ ସୀମିତ ଜ୍ଞାନ, ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅଳ୍ପଦକ୍ଷ କୁହାଯାଏ କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ

ସର୍ବଦୃଷ୍ଟ କୁହାଯାଏ, ଯାହାକୁ ଇଂରାଜୀରେ ନଲେନ୍ଦଫୁଲ୍ କୁହାଯାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବ ଦୃଢ଼ତା ଅଥବା ସବୁକିଛି ଜାଣିଲାବାଲା । ତେଣୁ ଯିଏ ସର୍ବଦୃଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି ସିଏ ହିଁ ସତ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଯାହାତ୍ମକ ପାଖରେ ସବୁ କଥାର ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଥିବ, ନିଶ୍ଚିତ ସିଏ ସମସ୍ତତାକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେବେ ନା । ଯଦି ନିଜେ ଜାଣିଥିବେ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟକୁ ଜଣାଉନଥିବେ ତେବେ ତାତ୍ତ୍ୱିକଠାରୁ ଆମର କ'ଣ ଫାଇଦା ହେବ । ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଜ୍ଞାନ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ପାଖରେ ଥାଉ । କିନ୍ତୁ ନା । ବାବାତ୍ମକର ଜ୍ଞାନ ଦୃଢ଼ାରା ଆତ୍ମାକୁ ଫାଇଦା ମିଳିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ତାତ୍ତ୍ୱିକର ମହିମା ଗାନ କରୁଛୁ । ତାତ୍ତ୍ୱିକ ସବୁବେଳେ ଡାକୁଛୁ । ଯଦି କିଛି ଅଘଟଣ ହେଉଛି ତେବେ କହୁଛୁ ହେ ଭଗବାନ! ଏବେ ତୁମେ ଏହା କର । କ୍ଷମା କର, ଦୟା କର, ମୋ ଦୁଃଖ ଦୂର କର, ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ଆମେ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ମାଗୁଛନ୍ତି ନା । ତାତ୍ତ୍ୱିକ ସହିତ ଆମର କିଛି ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି ନା, ସେଥିପାଇଁ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ସେହି କାରଣରୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ଯେମିତି ସିଏ ଆମ ଉପରେ ଦୟା କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ସିଏ କେବେ ଆମ ଉପରେ ଦୟା କରିନଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ଆମେ କାହିଁକି ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ଫିଟୁଥା'ନ୍ତି । ଯଦି କେହି ଦୁଃଖ ସମୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛି ତେବେ ମନରେ ଆସୁଛି ଯେ ଇଏ ମୋତେ ଦୁଃଖ ସମୟରେ ବହୁତ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛି । ଦୁଃଖ ସମୟରେ ମୋତେ ରକ୍ଷା କରିଛି, ତେଣୁ ତା ପ୍ରତି ମନରେ ସନ୍ଦେହଭାବ ରହୁଛି । ସେହିପରି ପରମାତ୍ମାତ୍ମକ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ମନରେ ଏଭଳି ସନ୍ଦେହଭାବ ରହୁଛି କାରଣ ସିଏ ଆମକୁ ଦୁଃଖ ସମୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏମିତି ନୁହେଁ - ଯଦି କେବେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର କିଛି ଭଲ ହୋଇଗଲା ତେବେ କହିବେ ଏସବୁ ଭଗବାନ କରିଛନ୍ତି ବାସ୍ ଭଗବାନ ଏଭଳି ହିଁ କରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନାହିଁ, ତାତ୍ତ୍ୱିକର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କାର୍ଯ୍ୟ, ବିଶ୍ୱାସ କାର୍ଯ୍ୟ ଏଥିରେ ସାରା ଦୁନିଆର କଥା ଆସିଯାଉଛି । ବାକି ଏମିତି ନୁହେଁ - କାହାକୁ ଯଦି କିଛି ପଇସା ମିଳିଗଲା ଏହା ଭଗବାନ କରିଛନ୍ତି ବୋଲି କହିବା । ଏହା ତ' ଆମ ଭଲ କର୍ମର ଫଳ ମିଳୁଛି । ଭଲ ଏବଂ ମନ୍ଦ କର୍ମର ହିସାବ ତ' ରହୁଛି, ତା'ର ଫଳ ହିଁ ଆମେ ପାଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମା ଆସି ଆମକୁ ଯେଉଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଶିଖାଇଛନ୍ତି ତା'ର ଫଳ ଅଲଗା । ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ତ' ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ଆଧାରରେ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ସିଏ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ତା' ଫଳ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଆମେ ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକ କାର୍ଯ୍ୟ ଭିନ୍ନ ହେଲା ନା । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ହିଁ ଆସି କର୍ମର ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଶିଖାଉଛି, ଏଥିପାଇଁ କର୍ମଯୋଗକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏଥିରେ କର୍ମ ବା ଘର ଗୃହସ୍ଥକୁ ଛାଡ଼ିବାର କଥା ନାହିଁ । କେବଳ ତୁମେ କିଭଳି ନିଜ କର୍ମକୁ ପବିତ୍ର କରିବ, ତାହାର ଜ୍ଞାନ ମୁଁ ଦେଉଛି । ତେଣୁ କର୍ମକୁ ପବିତ୍ର କରିବାର ଅଛି, କର୍ମକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାର ନାହିଁ । କର୍ମ କରିବା ତ' ଅନାଦି ଏବଂ ଏହି କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅନାଦି ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ଅଛି ତ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ ସେହି କର୍ମକୁ ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କିପରି କରିବ ତାହା ମୁଁ ଆସି ଶିଖାଉଛି ଯାହା ଫଳରେ ତୁମର କର୍ମର ଖାତା ଅକର୍ମ ହେଉଛି । ଅକର୍ମର ଅର୍ଥ ହେଉଛି କୌଣସି ଖରାପ କର୍ମର ଖାତା ଜମା ନହେବା । ଆରୁଛା —

ଏହିଭଳି ବାପଦାଦା ଏବଂ ମମ୍ମାତ୍ମକର ମିଠା ମିଠା ବହୁତ ଭଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ସାବଧାନରେ ରହୁଥିବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆରୁଛା ।

ବରଦାନ:- ସଦାସର୍ବଦା ଉପାତ୍ତ-ଉତ୍ତସାହରେ ରହି ମନ ଭିତରେ ଖୁସିର ଗୀତ ଗାଉଥିବା ଅବିନାଶୀ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ତୁମେ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ପିଲାମାନେ ଅବିନାଶୀ ବିଧି ଦୃଢ଼ାରା ଅବିନାଶୀ ସିଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ତୁମ ମନ ଭିତରେ ସଦାସର୍ବଦା ବାଃ ବାଃ ଖୁସିର ଗୀତ ବାଜିବାରେ ଲାଗିଛି । ବାଃ ବାବା! ବାଃ ମୋର ଭାଗ୍ୟ! ବାଃ ମୋର ମିଠା ପରିବାର! ବାଃ ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂଗମସ୍ଥର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସମୟ! ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ବାଃ ବାଃ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ଅବିନାଶୀ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟ । ତୁମ ମନ ଭିତରେ କେବେହେଲେ ହୃଦ୍ରେଖ ଅର୍ଥାତ୍ କାହିଁକି ଏବଂ ଆଇ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ଶବ୍ଦ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ହୃଦ୍ରେଖ ପରିବର୍ତ୍ତେ ବାଃ-ବାଃ ଏବଂ ଆଇ ପରିବର୍ତ୍ତେ ବାବା-ବାବା ଶବ୍ଦ ହିଁ ବାହାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁ ସବୁ ସଂକଳ୍ପ କରୁଛ ତାହା ଉପରେ ଅବିନାଶୀ ସରକାରତ୍ମକର ଷ୍ଟାମ୍ପ ଅର୍ଥାତ୍ ମୋହର ଲଗାଇଦିଅ ତେବେ ସେଥିରେ ଅଟଳ ରହିପାରିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***